

נטע פרנקפורטר

מרפאה בעיסוק בדימוס

רח' הסמדר 15/4

ראשון לציון

טלפון: 03-9522372

כשהייתי ילדה בת 10, בעיצומה של מלחמת השחרור, נאלצתי את הניתוח האורטופדי הראשון שלי. אושפזתי בבי"ח 'השרון' למס' שבועות, בימים אלו ראיתי נשים במדים ירוקים, עם סלסלות, מסתובבות בין החדרים. קראתי לאחת מהן, שהסבירה לי שהיא מרפאה בעיסוק, וכששאלתי מדוע אין מגיעות אלי נאמר לי שטיפול כזה ניתן רק לחיילים ולילדים לא מגיע. ברגע זה גמלה בי ההחלטה להיות מרפאה בעיסוק ולטפל רק בילדים.

בעקבות החלטה זו למדתי בבי"ח תיכון מקצועי במגמת מלאכת מחשבת, מתוך מחשבה שזו תהיה הכנה טובה למקצוע. בהמשך הסתבר לי שתנאי הקבלה לריפוי בעיסוק רמת בריאות גבוהה. בחיל ורעדה פניתי לוועדת הקבלה, בתחושה שעקב נכותי לא אתקבל ללימודים. ראיין אותי פרופ' הירש ששאל אותי מדוע החלטתי ללמוד מקצוע זה? כשעניתי שכילדה הייתי רתוקה חודשים רבים למיטה, וחשתי את הצורך בריפוי בעיסוק, תגובתו הייתה- "ואת תהיי מרפאה בעיסוק טובה ותביני ללב המטופלים".

עם סיום הלימודים, עבדתי כשנה במוסד 'אברהם' בתל אביב, בטיפול בילדים נפגעי פוליו ובילדים עם שיתוק מוחין. הגעתי למסקנה שאין לי מספיק ידע בטיפול בילדים עם C.P. והחלטתי שאני זקוקה להשתלמות בתחום זה. ארגנתי לעצמי השתלמות באנגליה. בחלק הראשון עבדתי 6 חודשים בבי"ח לשיקום ילדים, בטיפול בילדים עם C.P. בהמשך עברתי את קורס 'Bobath' לטיפול בילדי C.P. עם שובי ארצה עבדתי בבי"ח "אסף הרופא" במח' שיקום ילדים'.

לאחר נישואי, עברתי אחרי האהבה לאילת, שם בי"ח היה בחיתוליו ולא היה בו ריפוי בעיסוק התנדבתי לעזור לילד עם ליקויי למידה בלימודים. כעבור שנתיים עברנו לאשקלון, עשיתי הפסקה של 8 שנים בעבודה, כדי לגדל את בנותינו הקטנות בעצמי. רק כשהבנות נכנסו למסגרות חינוכיות חזרתי לעבודתי המקצועית. התחלתי במשרה חלקית בשיקום נכים בבית- Home care service, שאפשרה לי גמישות עם המשך הטיפול בבנות. רק לאחר שהבנות התבגרו, חזרתי למשרה מלאה במכון להתפתחות הילד, שם תפקדתי כמרפאה בעיסוק, ראשית, אחראית על צוות של מרפאות בעיסוק. דגש רב ניתן על נוכחות ההורים בטיפול, על מנת שתהיה המשכיות לטיפול בבית. חלק חשוב בעבודה היה הדרכת הצוות, והדרכת ההורים. אמצעים היו משחקים, צעצועים ומתקנים לפעילות מוטורית. במכון הייתה משחקה עשירה והשאילו להורים משחקים וספרי ילדים להמשך הפעילות של הילד בבית. כמו כן הדרכתי הדרכה קלינית, סטודנטים מבתי הספר לריפוי בעיסוק בחיפה, ת"א וירושלים. 2 אמהות שהיו נוכחות בטיפול, ואחות של אחד המטופלים החליטו בעקבות הצפייה בעבודתנו ללמוד ריפוי בעיסוק. אני חייבת לציין שהיה לי סיפוק עצום בעבודתי, וזכיתי להערכה רבה. במכון הייתה עבודת צוות פוריה מאוד וההפריה הדדית הייתה רבה. היה שיתוף פעולה מלא בין כל אנשי הצוות. עבדתי שם 25 שנים נוספות בתחום זה.